

Gynnsamma vindar för mig ut i gryningen
bort över havet far jag nu, då jag ser skogsbeklädda åsar inåt
land
där väntar du mig än, kära vän

Havets ljus ömsom tindrar kallt
så som bränningens vilda språng
följer den våg som skall fjärma mig bort från dig
i nordanskog där lämna jag min börd
tills visdomens skördar står
himmel och hav åter falla mot envars grav

Stormen den dånar och vindens klagan tjöt
vågorna sköljer mot kallfruset hjärta
jag frös, frös...

Marelds sken speglar livets färd
som nu vaggar i fjordens famn
känslornas svall grips av längtan till fjärran land
träder in i tordöns mörka rum
ty ett rike av bister köld
förtappelsens stund att besvärja en urkrafts gud

Stormen den dånar.....

Storm, storm i mitt hjärtas brunn
stormen är vindens strid
strid över havets vidd
köld genom märg och ben
frostiga andetag
hårt piskar regnet mig

Härskri hörs i stämmorna från nord
i den skärande vindens rop
ett rasande hav i dess boning jag tappert far
avgrunds djup en förnimmelse av död
med jagande käftars törst
av urminnes hävd att få stilla sitt lystna rov

Stormen den dånar.....